

den Sag, som her er Tale om, paa saa nært Hold som jeg, ganske kort at fremstille mit Syn paa den. Det Arbejde, der rundt om i Verden gøres for Fredssagens Fremme og navnlig for at fremme Voldgiftstankens Virkeliggørelse og derved værne om Freden og forebygge Krigen, kan paa en Maade, synes jeg, deles i tre Afdelinger. Det er en tredobbelt Række af Bestræbelser, man her har for sig, en folkelig, en parlamentarisk og en diplomatisk. Den første Række af disse, den folkelige, virker gennem Fredsforeninger, den anden gennem Sammenslutninger af Rigsdagsmænd fra alle Lande, det, vi kalder den interparlamentariske Union, og den tredje finder sin Form og virker gennem de Konferencer, der to Gange har været holdte i Haag og forhaabentlig snart skal holdes tredje Gang. Disse tre Rækker af Bestræbelser har hver sin Opgave i Fællesarbejdet for at naa frem til at skabe en Retsorden mellem Staterne i Stedet for den krigeriske. De har hver sin Del af dette Arbejde at udføre, men det Arbejde, som den folkelige Bevægelse, den, der finder sit Udtryk i Fredsforeningerne baade her i Danmark og rundt om i Verden, har at gøre, er ikke det mindst vigtige, fordi det skal danne Grundlaget for de andre Bestræbelser. Gennem Fredsforeningerne søger man at skabe Opmærksomhed og vække Interesse og Forstaaelse for denne Sag, sprede Oplysning om den, se at faa saa mange som muligt til at tænke lidt over den og danne sig en Mening om den og ogsaa se den Mulighed for Øje, at vi kan værne Freden og forebygge Krigen, hvis der bliver en stærk Villie for det rundt om i Landene. Ved at udsende Blade og Smaaskrifter, afholde Møder og paa mange andre Maader stræber Fredsforeningerne omkring i Landene efter at oplyse den store Befolkning om denne Sag, og naar Opmærksomheden og Forstaaelsen for den bliver stærk nok, vil det ogsaa give sig Udslag i og præge de parlamentariske Forsamlinger, men før kan man ikke vente, at disse rigtig skal tage sig af den Ting. Det skal vokse frem fra neden af. Det er den offentlige Mening, der i en saadan Sag skal danne Grundlaget og Rygstødet for den parlamentariske Stilling og det parlamentariske Arbejde; den skal ligesom give Rigsdagsmændene et Skub, et Puf med Hensyn til et saadant Spørgsmaal. Saa maa atter Parlamentarikerne rundt om i Landene lægge Pres paa Regeringerne og paa Diplomaterne. Den Sammenslutning,

som vi Rigsdagsmænd har med Rigsdagsmænd i andre Lande, har jo ingen Bemyndigelse til at træffe nogen som helst bindende Afgørelse, men vi stræber efter at gennemarbejde de Spørgsmaal, samle og tilrettelægge Materiale til Belysning af de Spørgsmaal, som vi vil have Haag-Konferencerne, der bestaar af Repræsentanter for Regeringerne, som har besluttende Myndighed, og hvis Stilling altsaa har bindende Kraft, til at beskæftige sig med. Tillige kan vi lægge et Pres paa Diplomaterne gennem Haag-Konferencerne for at se, om det kunde lykkes en Gang at faa Konferencen til paa Magternes Vegne som Repræsentant for deres Regeringer at tage en Beslutning om, at nu skal der oprettes en obligatorisk Voldgiftsdomstol. Jeg er ikke saa naiv at tro, at dermed Sejren er vundet i denne store Sag, men saa er vi kommet et Skridt frem. Men vi maa ikke vente, at Diplomaterne skal begynde eller Rigsdagsmændene. Det er den offentlige Mening, det er Folkene omkring i Landene, der skal forstaa Sagen og kræve, at der bliver arbejdet for den, bære den frem, skubbe til og lægge Pres paa Parlamentarikerne og disse igen paa Diplomaterne. Saadan er Sammenhængen med denne tredobbelte Bestræbelse, som hver Dag er saa stærkt fremme omkring i Landene, efter at skabe en Retsorden i Stedet for den krigeriske, værne Freden og forebygge Krigen, og hvis De ser denne Sammenhæng, forstaa den og kan vurdere den som jeg, saa vil De ogsaa indse, at det er fuldt berettiget at yde et lille Tilskud til vor Forening her i Danmark, Dansk Fredsforening, der herhjemme, saa godt den kan, stræber efter at foretage dette Oplysningsarbejde, sprede Oplysning, skabe Opmærksomhed og Interesse for Sagen. Jeg vil derfor anbefale denne lille Bevilling paa 3,000 Kr. til Dansk Fredsforening paa det bedste. Jeg er glad ved at se, at den er kommet med.

Dernæst har jeg et Par Spørgsmaal af lokal Natur, som jeg maa omtale. Det ene vedrører Trafikministeriet og angaar de uheldige Stationsforhold i Brønderslev i Vendsyssel. Det er en Sag, som flere Gange har været fremdraget og udførligt omtalt her i Salen, og jeg kan derfor i nogen Maade henvise bl. a. til den Fremstilling, som jeg og det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Andersen) gav ved Finanslovens første Behandling i Fjor. Men jeg maa dog atter nævne nogle af de væsentligste Mangler, som det er ganske nødvendigt at faa afhjulpet. Man maa erin-